

AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET” HIVATALOS KÖZLÖNYE

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A FÖLDMIVELÉSÜGYI MAGYAR KIR. MINISTERIUM TÁMOGATÁSÁVAL

KLADJA: AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET” BUDAPESTEN,
IX. ker., Üllői-ut 25. sz. (Közteltek.)

SZERKESZTI: LANDGRAF JÁNOS, ORSZ. HALÁSZATI FELÜGYELŐ
Budapest, V., Báthory-utca 7. sz.

Az „Országos Halászati Egyesület” tagjai ingyen kapják.

Nem tagoknak előfizetési díj: Egész évre 6 K. Félévre 3 K.

HIVATALOS RÉSZ.

15220—VII/A—3. sz.

Magyar kir. földm. miniszter.

Körrendelet

valamennyi törvényhatóságnak és halászati társulatnak.

A közvizek halászatának gondozására és okoszerű hasznosítására alakult halászati társulatok gyakran panaszkodnak a miatt, hogy a halak védelmére alkotott törvényes tilalmak még mindig végrehajthatatlanok s ennek folytán a közvizek halásztására és jobb kihasználására irányuló működésük nemcsak hátráltatva, de sikerét illetőleg veszélyeztetve is van.

Minthogy a halászatnak, mint gazdasági ágának, fejlesztése rendkívül fontos, minthogy továbbá ez a közérdekű feladat csak úgy oldható meg sikerrel, ha a közvizeknek mesterségesen termelt életképes halivadékkal való rendszeres halásztása mellett azoknak védelméről is kellő gondoskodás történik: egyrészt szükséges, hogy a halászati társulatok, halászterületeik halállományának növelése végett a kellő befektetésekre buzdíttassanak s a meglévő halállomány tudatos fentartására és gyarapítására kiváló gondot fordítsanak, másrészt pedig a halászat gyakorlására nézve fennálló törvényes korlátozásoknak a legnagyobb erélyvel érvény szereztessék.

Erre a törvényhatóság figyelmét a halászati társulatok üzemtervében megállapított általános

tilalom közeledése alkalmából azzal hívom fel, hogy minél szélesebb körben tájékoztassa a közönséget a hatályban álló összes halászati tilalmakról, az ezek ellenőrzésére és végrehajtására hivatott hatósági közegeket pedig újból is kötelezze ebbeli teendőik pontos és lelkiismeretes végzésére, különösen is utasítván őket arra, hogy a tilalmi időszak alatt úgy a halasvizeket, mint a halaspiacokat szigorúan felügyeljék s a tapasztalt visszaéléseket haladéktalanul jelentsék fel az illetékes hatóságnál.

E feladatban az egyes községek mezőöreibek által szintén és pedig hatékonyan közreműködhetnek, miért is a községi előljáróságok utasítandók, hogy a mennyiben a község határában halasvíz van, annak a tilalmi idő alatt való állandó őrizetével a mezőrendőrséget foglalkoztassa.

Ez annyival is inkább nehézség nélkül fogantatosítható, mert az ellenőrzés a tilalmi idővel összeeső gazdasági időszakban a mezőőrzésnek elhanyagolása nélkül történhetik. E rendelkezésem pontos végrehajtására különös súlyt helyezek s éppen azért gondoskodni fogok arról, hogy a törvényhatóságok által e részben tett összes intézkedések s azok pontos keresztülvitele megfelelően ellenőriztessék s a mulasztó közegek felelősségre vonassanak.

Budapest, 1905. évi márczius hó 8-án.

TALLIÁN, s. k.

A balatoni halászat kérdéséhez.

Tisztelt szerkesztő úr engedelméből szabadjon nekem is még egyszer visszatérni a balatoni halászat kérdéséhez és *Vutskits* György dr. tanár úrnak legutóbbi cikkére rövidesen válaszolni.

Előre bocsátom, hogy részben személyi, részben tárgyi okok késztetnek erre. Személyiek annyiban, mert a meghatározottabban biztosítani kívánom a tanár urat arról, hogy semmi sem állt tőlem távolabb, mint az a szándék, a mit nekem tulajdonít. A Balaton kultusz terjesztésére irányuló tevékenységét, úgy mint a mi tengerünk halfaunája, biológiája és halászatára vonatkozó közleményeit régtől fogva ismerem, azokat mindenkor annyi élvezettel olvastam, hogy ismeretlenül is régen bírja tiszteletemet. Ez pedig önmagában is elég arra, hogy csipkedő, kicsinylő avagy bántó szándéktól visszatartson.

Különben a ki igénytelen dolgozatomat elfogulatlanul bírálja, azt képzelem igazat ad nekem abban, hogy a tanár úr tévesen vonatkoztatja azt magára. Nevét ugyanis csupán egyszer említem, egy másik alkalommal pedig mint olyan forrást idézem, a kinek a „Halászat“-ban írt cikkeiben már máskor is olvastam a készthelyi halászoktól eredő olyan állításokat, a melyekkel egyet nem érthetek. Egyébként mindig és megnevezetten a készthelyi tanult halászokról, vagy általában a balatoni halászokról és a régi bérlőkről beszélek, a mi az olvasót nem hagyhatja kétségben a felől, hogy úgy a ténybeli, mint a személyes természetű megjegyzéseim egyes-egyedül a halászokra vonatkoznak, legyenek ezek ú. n. tanult halászok, avagy pedig vidratermesztűek, a mint a őket a t. tanár úr minősíti.

Egyébként félreértés kikerülésére újból is ismétlem, hogy a cikkemben foglaltakat csak ezekre értettem és értem.

Hogy miért generalizálok, azt is megmagyarázom. Azok a támadások, melyeket a helyi lapok néhány évvel ezelőtt a mai bérlési rendszer ellen indítottak, állítólagos szakértőktől eredtek. Hogy ezek alatt a halászokat, jobban mondva a halászat bérlőit értette a nagyközönség, azt számtalanszor tapasztaltam. Ilyenformán ez a főfogás valósággal megfészke ödött a köztudatban.

Csak természetes tehát, hogy a legképtelenebb állítás is viszhangra talált a nem szakértő nagyközönségben s a kik a Balaton sorsa iránt érdeklődtek, ugyancsak aggódva nézték a Balaton halászatának az új éra folytán előállott pusztulását. Ma, hogy a tények ennek ellenkezőjét fényesen igazolják, megint a szakértelem örve alatt egy szaklapban merültek fel olyan állítások, a melyek nézetem szerint éppen szakszempontból nem állják ki a kritikát.

A midőn tehát, a t. tanár úr is elismeri, hogy a balatoni halászatnál olyanok érvényesültek leginkább, a kik vidratermesztűknél fogva, saját érdeküket mindennél előbbre tették, különösen pedig följe annak a közérdeknek, melyet említett tamadásaiknál köpenyegül használtak: akkor igen is szükségesnek látom ugyan-ebben a lapban kimutatni azt, hogy még az úgynevezett tanult halászok sem fogadhatók el szakértőül azokban a kérdésekben, melyeket bírálat tárgyává tenni jónak láttak.

Mint cikkemben kimutatni igyekeztem, ebbeli állításomat két dologra alapítom.

Először arra, hogy nevezettek részesek a Balaton

halászatának pusztulásában; másodsor arra, hogy haltenyésztés, valamint az okszerű halgazdasági üzem előttük ismeretlen valami. Szerintem a halfogás és a haltenyésztés két különböző dolog; bármilyen jártas legyen valaki az egyikben, abból a világerő sem következik, hogy tud a másikhoz is. Sőt tapasztalásból mondhatom, a mi halászaink bármilyen jártasak is a halak életviszonyainak ismerésében és bármennyire tudják is azok jellemző tulajdonságait saját javukra gyümölcsöztetni, a halak mesterséges szaporításával, valamint az ehez megkívántató előfeltételek megszerzésével kapcsolatos kérdésekben teljesen járatlanok. Ennélfogva ha a halfogás körén kívül eső kérdésekről van szó, részemről kritikájuknak nem tulajdonítok nagyobb jelentőséget, mint a mint azt multkori cikkem végén jeleztem.

Mivel felszólalásomban tárgyi indokok is vezetnek, főleg, mert a t. tanár úr a tanult halászok, mint szakértők „vádjait“ újból is idézi, bár mint most is említi, nem mindenben ért velük egyet, kénytelen vagyok azokra is rövidesen reflektálni. A mi az általános tilalom kezdetének előbbre való tételét, illetve ezen időpontnak kísérletekkel való kipuhatólását illeti, az ellen legkisebb kifogásom sem volt és nincs ma sem.

T. ssék a bérlőtársulatnak a tanár úr által javasolt kísérletet mentől szélesebb alapon megejteni s ha annak az lesz az eredménye, a mit a készthelyi halászok állítanak, akkor szerintem is szükséges a tilalmi időszak kezdetét megváltoztatni. Ebből látható, hogy én legkevesebbé sem zárkozom el sem a kísérletektől, sem annak konzekvenciái elől. Cikkemben csupán azt fejtegettem, hogy én miért nem bízom ezen kísérletek eredményeiben. Okaimat a t. tanár úr nem czáfolta meg, a miért én őket továbbra is fenntartom. Állítottam továbbá és állítom most is, hogy ez a kérdés annyira fontos, hogy annak sokkal alaposabb és minden irányban való tanulmányozását vélem szükségesnek. Éppen e miatt gondol am azt a balatoni bizottságra ruházandónak, mint a melyik megfelelő anyagi támogatás mellett mindazokat az erőket akcióba vonhatná, a kik ily közérdekű és tudományos búvárlatok végzésére hivatottak.

A hűzohálók szerepét illetve káros hatását jellemeztem cikkemben. Rámutatam arra, hogy haltenyésztési szempontból annyiban kifogásolhatók, hogy a jól súlyozott s ennélfogva a fenéken csúszó alin, az önmagával lehetetlen halivadékok könnyen az iszapba temeti, a nagyobb halakat pedig zajával felesleges munkára kényszeríti s ezzel azok fejlődését hátráltatja. Ezzel szemben a tanult halászok azt állítják, hogy a régi rövidebb hálók többet nyugtalanították ugyan a halakat, de ezeknek egyéb bajuk nem esett, mert a halak belőlük inkább kimenekülhettek, mint a mai hosszabb hálókbl.

Szerény nézetem szerint a halászoknak ez az állítása igen alkalmas amaz érdekek megismerésére, melyből vádjaik fakadnak. Úgy gondolom abban mindnyájan egyetértünk, hogy a háló a halaknak kifogására való, nem pedig azoknak zavarására. A halász és haltenyésztő azért dolgozik, hogy a területökön termő, avagy tudatosan termelt terméket: a halat birtokba vegyék. Nyilvánvaló tehát, hogy a közérdeknek abból semmi haszna sincs, ha az e végből használt hálókbl a bekerített halak kiszabadulnak. Ezzel egyes-egyedül a halász munkájának sikere csökken, azaz a mit ők előnynek akarnak feltüntetni, a valóság szemüvegén át

nézve nem egyéb, mint olyan állítás, melynek alapja a közönséges önzés. Nevezetesen sajnálják azt, hogy a náluknál hosszabb hálóval dolgozó halászok fogták ki azt a halat, melyet ők kiszalasztottak.

Ismétlem, miszerint a hálók hosszának a közérdek szempontjából nincs más jelentősége, mint az, a mit cikkemben említettem s a mit megczáfolva nem látok s teljes egészében föntartok továbbra is. Mellékesen azonban még azt a tanácsot fogadják el tőlem a keszthelyi halászok, hogy számokra csak akkor hivatkozzanak, ha arra nézve pozitív adataik vannak. Minthogy tudomásom szerint ők a Balatonon a hálók ellenőrzésével megbízva nem voltak s azt sem hallottam soha, hogy a magok jószántából látogatták volna a többi régi halásztelepeket, hogy ezen az úton szerezhettek volna közvetlen tapasztalást a hálók hosszáról, ezen méretekre vonatkozó állításaikat saját adataimmal szemben helytállóknak el nem fogadhatom.

Az aprószemű hálókra vonatkozólag nincs közöttünk nézeteltérés a tekintetben, hogy én is elismerem, miszerint még elővigyázat mellett is lehetséges, hogy egyes megnyaklott halak magában a hálóban, vagy a kiszabadítás alatt elpusztulnak. De már azt határozottan állítom, hogy keztyű nélkül is meg lehet a süllők zömét menteni akkor, ha a mentés munkáját *jóakarattal* és gyengédséggel végzik a halászok.

Állításomat pedig az e tekintetben már is észlelhető s a multhoz képest szembetűnő haladásra alapítom, valamint arra a tapasztalatra, mely a tógazdaságokban kínálkozik. Egyébként, hogy a gyöngéd bánásmód mellett mennyit elbir a kényes fogas, arra nézve klasszikus példát mutatott *Purgly Pál* akkor, a mikor a pozsonyi mezőgazdasági kiállításon élő süllőket mutatott be.

A Balatonon elterjedt s valamennyi halász által vallott hit szerint, a fogas azonnal elpusztul a mint a vízből kivesszik s e miatt azt nem lehet élve szállítani. Nos a mondott esetben a Balatonból fogott és Siófokon waggonba rakott 7—8 kgros fogasok több mint 12 órán át úton voltak s teljesen kifogástalan állapotban érkeztek meg Pozsonyba, a hol azokban a nagyközönség napokon át gyönyörködött.

Ezek után szabadjon a kősüllő és fogassüllő keresztezésére vonatkozólag néhány megjegyzést tenni. Hangsúlyozom miszerint e kereszteződés lehetőségét nem vontam és nem vonom kétségbe. Bizonyításom csupán arra irányul, hogy annak gazdasági jelentőséget nem tulajdonítok. Ám ha a tudomány világánál a t. tanár úr által jelzett sötétszínű süllők tényleg korcsoknak bizonyulnának, még akkor sem tartom e körülményt annyira veszedelmesnek, mint a keszthelyi tanult halászok. A hamisítatlan balatoni süllők ikrájának gyűjtésével és mesterséges költésével a keresztezésből eredő baj ellensúlyozható nem is szólva arról, hogy a fekete színű süllők a keszthelyi halászok szerint is a Balatonnak olyan részen élnek, a hová az igazi halatoni süllő nem kívánczik. Hogy ennek minő nagy előnye van gazdasági szempontból azt már említettem, a nélkül hogy állításom meg is czáfoltatott volna, a miből tehát szabad azt következtetnem, hogy azt a t. tanár úr is elismeri. Hogy pedig a nádasokból ez a hal könnyen kifogható az orvhalászok által, ezt kérem tessék neki megbocsátani azért, mert ebbeli tulajdonsága nem csak az orvoknak, de még sokkal inkább javára van a halászatra jogosított bérlőtársaságnak, a melyik bizo-

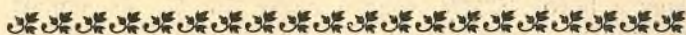
nyára talál majd modot arra, hogy e tekintetben az orvokkal ne legyen kénytelen osztozkodni.

A mi pedig a kősüllőnek nyugat felől való származását illeti, kénytelen vagyok konstatálni, hogy az erre nézve mondottakat a t. tanár úr egészen félreértette. Ő ugyanis Brehm művéből vett astrachani példára hivatkozik saját állításának igazolására. Ezzel szemben én hazai példákra utaltam, mint olyanokra, a melyet ellentmondanak az ő állításának.

S mivel a magyar példaszó szerint annak lehet nagyobbbat mondani a ki messziről jött, tisztán a Brehmben foglalt állításra, nem pedig a kősüllőre nézve értettem, ezen inkább tréfás, mint komoly megjegyzést, hogy az nem a legrövidebb úton, hanem némi kerülővel nyugat felől jutott hozzánk.

Végül még egyet. Az elmondottak után bizonyára szabad reményelni, hogy a tisztelt tanár úr is elhiszi nekem azt, hogy fölszólalásomban a legjobb szándék s az ügy iránti szeretet vezérelt. Teljes tárgyilagossággal legjobb tudásom és meggyőződéseim szerint igyekeztem a czélt szolgálni, a mivel szemben szívesen türom, sőt köszönettel veszem a czáfolatot is. Nem veszem rossz néven azt sem, ha az illető névtelenül mutatja ki tévedéseimet. Minthogy pedig nekem nagyon is komoly okom volt nevemet elhallgatni, arra kérem az igen tisztelt tanár urat, bocsásson meg, ha inkognitomat egyenes felhívása ellenére is még mindig őrzöm.

Sz. B.

Pisztránghorgászat.

(4. folytatás.)

A „Halászat“ számára írta: **Öreg horgász.**

IV. A pisztráng- és lepényhal-horgászat különféle módjai.

Pisztrángra a horgászat minden nemét alkalmazzák. Azonban czélom szerint ezek közül csupán kettőt kívánok ismertetni, mint a melyet a sporthorgászok leggyakrabban használnak, u. m.:

1. A fenéken járó horog természetes vagy műcsalival.
2. A víz színén járó horog műlégygyel vagy természetes csalival — az úgynevezett *ostorhorog*.*

Használjuk még a természetes és műforgót a pater-noster horgot a nyelőhorgot, az éjjeli fenékhorgot, a martogató módszert is az eleven kis hallal csalizott buktató horgot. Ezek jó részét azonban mára hivatalos vagy telivér horgászok használják.

A pérhalra jobbadán műlégygyel, ritkábban fenéken járó horoggal szokás horgászni.

1. A fenéken járó horog gilisztá-csalival.

Ennél szerszámunk a következőkből áll: A horognyél zsinórkeréssel, ezen 20—30 méternyi fonott, vékony selyemin, ennek a végén egy selyemféregből előlín, a melyet a sülyesztő ólom terhel és a melynek első végéhez a selyembél-patonynyal bíró horog van kapcsolva.

Itt megjegyzem, hogy a gilisztás horgászatnál a horognyél kissé nehezebb, hosszabb és merevebb lehet, mint ha műlégygyel horgászunk.

A csalizás ekként történik:

Megfogva a gilisztát, a horgot annak a sárga gyűrű-

* *Mejegyzés:* Ezt a szót a német „Flugangel“ mesterszó helyett kívánom alkalmazni.

jénél szűrjük be és a gilisztát feltoljuk egész a patonyig, vigyázva, hogy a horog hegye ki ne álljon az állat testéből. A gilisztá farka és feje így nem lévén feltűzve, azok mozognak, a mi azért fontos, mert ez egyrészt ingerli a halat, másrészt mert így könnyebben észrevéteik. Élettelen gilisztára se pisztráng, se pérhal nem megy, éppen ezért a műgiliszták egy ütet taplót sem érnek.

Lehet, sőt jó is egy horogra 2 vagy 3 gilisztát is tűzni. Tanácsos továbbá horgunkat néha megvizsgálni és ha az azon levő gilisztá megdöglött volna, azt újjal kell pótolnunk. Legjobbak a vörös és világos színű giliszták. Megemlítem továbbá, hogy a gilisztának vörös vége a feje, szürke a farka.

A gilisztákat szélszerű nyálkájuktól megtisztítani, mit ekként végezhetünk: Egy edénybe nedves mohát adunk és erre öntve a gilisztákat, befödjük. Az eleven giliszták hamarosan eltűnnek a mohába. A következő nap egy másik edénybe adunk mohát és aztán arra ráöntjük az első edény moháját gilisztástól együtt; mire a giliszták a friss mohába bújnak. Harmadnap már tiszták. Ha ennél is tovább tartjuk őket a mohában, úgy 1—2 kanál édes tejet kell a mohára önteni.

Ha a gilisztá síkos és e miatt nem bírjuk jól megfogni, illetve felfűzni, akkor azzal segíthetünk a bajon, hogy a gilisztát a földre tesszük és a porban megempergetjük.

A gilisztát másként is szokták felfűzni, csak hogy ennél vagy a horog látszik, vagy a hegye áll ki, és emiatt az amúgy is bizalmatlan pisztráng gyanút fog, esetleg az előre álló horog hegye megszúrja, akkor elbúcsúztatunk tőle.

A német sporthorgászok nagyban dicsérik az u. n. Stevart-horgot. Ennél egy patonyon egymás alatt két horog van, úgy, hogy az egyik hegye jobbra, a másik balra néz. A gilisztát mindkét horogra akasztják, úgy, hogy a horog hegye szabadon áll. Megpróbáltam, de bizony nem boldogultam vele.

Szerintem a gilisztás horognál lényeges az, hogy a horog egészen fedve legyen, tehát a vége se lássék, a gilisztá pedig mentül jobban mozogjon rajta. Nem kell tehát egészen felfűzni, hanem jó darab fejrész és farkdarab szabadon maradjon. Abból a szempontból jó több gilisztát felfűzni.

A horgászatot következőképp végezzük:

Megérkezve a víz partjától mintegy 10—12 lépésre mindenekelőtt szerszámunkat állítjuk össze és felcsatoljuk a horgot.

Azután vigyázva, oly közel megyünk a víz széléhez, hogy horgunkat beleereszthetjük. Miután kiszemeltük azt a helyet, a hol a pisztráng állhat, a horognyelet úgy tartjuk a jobb kézbe, hogy annak vége körülbelül a könyökünket érje, aztán a horogint annyira feltekerjük, hogy hossza körülbelül a horog nyelével egyezzen.

Majd balkézbe vesszük a gilisztával csalizott horgot és a nyélnek meglódításával egyidejűleg eleresztett horgot a vízbe bocsátjuk mindig azon hely fölé, hol a halat állni véljük, különösen ügyelve arra, hogy a horog lehetőleg zajtalanul essen a vízbe.

Midőn a horog a vízbe ért, a nyelet kissé fölemeljük, hogy a sülyesztő ne érje a víz fenekét és ilyen helyzetben lassan engedjük a víz sodra által a horgot a kiszemelt hely felé vitetni.

Ha nem pedzi a hal a horgot, úgy azt lassan kiemeljük és valamivel feljebb újra beeresztjük a vízbe, ismét a víz sodra által engedjük azt úsztatni a horog-

nyél felemelésével emelve a sülyesztőt. E műveletnél igen óvakodnunk kell horgunknak a víz ellen való húzásától, mint természet ellenes mozgásától, mert arra a hal sohasem reagál.

Szükség esetén harmadszor is megismételjük ezt a műveletet, ha lehet, még valamivel feljebb vetve a horgot a vízbe és az in megeresztése által lejjebb engedvén azt úszni.

Ha a pisztráng a csalit megfogta, ezt a horogin alig érezhető megrántásáról tudjuk meg. Ilyenkor aztán akár a horognyél meghajtása, avagy pedig a horogin adása által több zsinórt engedünk és figyelünk, vajjon nem észlelünk-e érezhetőbb rángatást. Ha igen, ez azt jelenti, hogy a pisztráng már gyomrozza a csalit. Most aztán ha a horogin hosszú volna, azt a zsinórkerékre szedve kuratjuk és a kézcsukló gyors behajlásával a horgot bevágjuk, a halat pedig kidobjuk.

Miután a horognak a hal által történt bekapását csakis az inról, annak megrántásáról észlelhetjük, magától értetődő, hogy e végből a horoginnak mindig kézben kell lenni, hogy az érintkezést a horoggal fentartsuk.

Legjobb tehát a horognyelet úgy tartani, hogy annak a vastag vége a felső kar alá essen és körülbelül a félkar hosszúig érjen, mi által könnyű tartani és alkalom van arra, hogy a horogint a kerék fölött a mutató és közép ujunkkal megfoghassuk; a horognyelet a hüvelyk és két utolsó ujjunkkal fogjuk, vagy pedig az in-t a balkezünkbe tartjuk és a szükség szerint engedünk, vagy rövidítjük azt. Ezen horgászati módnál a horoginnak mindig kinyúlva, feszessen kell lennie, különben nem lehet a hal rántását észrevenni.

Ha többszöri dobás után sem pedzi a hal a horgot, különben pedig a hely jónak látszik, úgy következőleg próbálunk szerencsét.

Bedobjuk a horgot a patak közepe felé és azt engedjük a vízzel úszni, a nyelet emelve és ismét meghajtvá, mialatt balkezünkkel zsinórt adunk és a nyélnek ide-oda hajlításával a horgot majd a jobb-, majd a balpart felé dirigáljuk. Ily módon 10—15 m. távolra is engedhetjük horgunkat, azonban mint említve volt mindig, úgy hogy a horogin lehetőleg feszés legyen.

Ez volna nagy vonásokban a gilisztával való horgászat módja. Kevés gyakorlat után ki-ki könnyen elsajátíthatja.

Igen eredményes a pisztrángozás szöcskével, sáskával, böglylyel is.

A szöcskét akként tűzzük fel, hogy a fejénél szűrjük be a horgot és azt egész végig a test hosszában húzzuk, vagy pedig beszűrjük a mellpaizs alsó végénél és a hátán a fejig vezetjük a horog hegyét. Egyébként pedig a horgot épp úgy kezelik, mint fentebb leírtuk. Nincs eltérés akkor sem, ha a horgot a természetes légygel csalizzuk.

A fogott pisztrángot — már humanitás szempontjából is — azonnal meg kell ölnünk. Ezt vagy úgy végezzük, hogy kis éles késsel nyakszírten szűrjük és a hátára fektetve, vérét kifolyatjuk, vagy pedig úgy, hogy egyik kezünkkel a hal derekát, másikkal felső állkapcsát megfogva és fejét hátrafelé görbítve, nyakcsigolyáját eltörjük. Ekkor nem folyik a vére.

A zsákmányt vagy friss fűbe ágyazva, vagy pedig 25—30 cm széles és 1—1.50 méter hosszú flaneldarabba göngyölve, rakjuk táskánk, avagy kosarunkba. Ez utóbbi esetben egyiket a másik mellé rakjuk, azonban úgy, hogy ne érintkezzenek egymással.

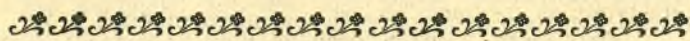
Bár a gilisztávali fenekes horgászat kevésbé érdekfeszítő és művészi, a mellett nem is oly tiszta, mint mint a müleges horgászat és tagadhatlan, hogy vannak horgászok, kik inkább üres tarisznyával mennek haza, semhogy egy gilisztát kézbe vegyenek, de azért ennek is meg van a maga előnye. Nevezetesen kevésbé fárasztó, könnyebben elsajátítható, mint a müleggyel való horgászat, azonfelül pedig bármily bokros, benőtt helyen alkalmazható s előnye az is, hogy a gilisztára a pisztráng egész éven át szívesen megy, mit a müleggyről nem mondhatni. Felesleges fejünket törni azon, hogy milyen legyeket alkalmazzunk és végre gilisztával zavaros víz esetén is ezért érünk, sőt rendszeren nagyobb példányok esnek zsákmányul, mint a legyek horognál, mert a nagy pisztráng jóllakott állapotban, vagy ha nagy meleg van és mély vízben áll, nem tartja érdemesnek egy kis légy miatt jó helyét elhagyni, holott az orra elé vezetett giliszta után mindig mohón kap.

A pisztrángot és lepényhalat természetes és mesterséges csalival igen gyakran úgy is fogják, hogy a csalit a víz színén tartjuk. Miután azonban a horgászati ezen módjánál leginkább müleggyel csaliznak, a a továbbiakban erre a müleggy-horgászat mesterszót fogom használni.

A müleggyel való horgászat a horogspont *koronája*. A horgászat egyik módja sem nyújt annyi élvezetet és siker esetén azt az örömet, mely ilyenkor valónkat eltölti, mint épen ez.

A horgászat ezen neme valósággal művészet és az emberi ész diadalát jelenti a természet felett, mivel egy utánzattal képesek vagyunk a leggyanakvóbb és felette óvatos pisztrángot vagy lepényhalat annyira megtéveszteni, hogy valódi élőlénynek, óhajtott zsákmánynak nézi és kap utána.

(Folytatjuk.)

Halellenségek.

II. Az emlősök közül. (8. Folytatás.)

Végre egyszer a véletlen rám játszotta titkát. Megkéstünk a mocsárban; beesteledett s annyira ránk sötétedett, hogy az éjjelt egy félig száraz szakadáson*) kellett töltenünk. A kora áprilisi éjjel nagyon hideg volt, különösen a pörén öltözött „Bereg-király“ szenvedett alatta sokat. Volt velem egy üveg konyak, melyből az öreg, ki különben az itálnak nem nagy barátja volt, sokszor nagyokat húzogatótt. Nem szokta az erős fluidumot, becsipett s igen beszédes lett.

— Azt mondják Gyúkiecza — így kezdém — hogy maga összevásárolja a vidrákat a többi halásztól s csak spekulál a bőrökkel, nem maga ejti el őket. E megjegyzésem nagyon sértette önérzetét.

— Még a fiának sem mondom el — így kezdé az öreg — hogy hogyan fogom a vidrákat, de mert tudom, hogy „tésúr“ itt úgy se csinál nekem kárt: megtanítom vidrát fogni.

— „Ugy-e már látta „tésúr“ — így folytatta — hogy a kutyák sokszor hemperegnek a földön! Kérem, nézze meg azt a helyet, ott mindig valami dög: kigyó, béka,

*) Ha sűrű nádcsonó összefonódott gyöktörzsei a fenéken elrohadnak, felszakad s a vízszinre emelkedik s néha oly vastag réteget képez, hogy az embert meghírja. A nép ezt szakadásnak nevezi.

egér, hal stb. található. A vidra is így szokott ám tenni! Én azt sokszor láttam. Ezt tudva veszek egy fazekat, teszek bele 8—10 rákot s kiteszem a napra. A rák, tetszik tudni, ha rothad, a legbűdösebb a világon! Mikor már a szagát jól lehet érezni, pucoktúrásról vett porhanyó földdel telerakom a fazekat. Így elkészítve elviszem olyan helyre, a hol tudom, hogy vidrák járnak, de a hol a parton nincs fü, ott ások egy gödröt s beletemetem egészen a fazekat, úgy, hogy a szája felfelé álljon. Tetejében jön azután a vas és porhanyó földdel azt is betakarom. Ha éjjel arra vidra jár, annak a bőre az enyém. Meghempereg rajta s a vas a hátát kapja el. Így már kérem róka is volt benne“. Mesének tartottam állítását, de a bőrök, melyeket lakásán átvizsgáltam, fényesen beigazolták állítását; mindegyiknek a hátán a bőr erős véraláfutást mutatott.

A vidra *fejgyerrel való irtásának* (vadászatának) csak egy módja van: az esteli, helyesebben *éjjeli les*, a mely rendkívüli türelmet és szívósságot igényel és mégis sokszor, igen sokszor a legtürelmesebb lesvadász se képes e rendkívül vigyázatos halrablóval szemben sikerhez jutni; miért is a vidra-lest látrán azok közé a vadászati specialitások közé sorozhatjuk, melyeknél a legnagyobb szerep a véletlen jó esélynek, tehát a szerencsének jut. Ismertem vadászokat, kik nem röstélték az éjjek hosszú sorát a legbámulatosabb kitartással vidra-lesen tölteni — s magamnak is volt ebben részem elég, — de mindennek dacára is vidrabőr csak igen ritkán jutott a feszítőfa számára; ellenben akadtak aféle szerencsés csillagzat alatt született jágerek, kik néhány kísérlet alkalmával egész vidrabálloknak lehettek szerencsés szemlélői s a vidrát duplájával puffogtathatták agyon. Hanem hát az ilyen haupttreffer-motivumokhoz a leghizottabb sertésszerencse szükségeltetik, a mi nem minden puskaforgató lénynek adatik meg és én meg vagyok győződve, hogy az ilyeneknek a pokolban is van valami felsőbb protektiója s míg más emberfiát forró olajban aszalják, addig ezek behűtött kőbányai lében eviczkelhetnek!

Megnehezíti a vidra lesvadászatát ma már az a körülmény is, hogy a folytonos üldözés és az ősalapot napról-napra való tűnedezésével a vidra hajdani nagy száma is folyton apadóban van, egyes helyektől eltekintve, hol az alkalmas körülmények vonzó hatást gyakorolnak a halvész-bestia elszaporodása és gyülekezésére. De az ily helyek ritkák már, bár alig van halas vizünk, a hol a vidra elő nem fordulna. de a hajdani invázióknak régen vége. A felső Tiszának egykori dágványai és nádasai Rakamaztól fel egész Kis-Várdáig, a Bodrogköz és a Szamosköz fel az Ecsedi lápig s talán felebb is, számtalan mellékereivel és lápjával: megannyi fészkei voltak a vidranak. Majd minden rétközi faluban volt még az 50-es években egy-két ember, ki vidra-fogással foglalkozott s egyik-másik télen át 10—20 vidrát is fogott s a vidra bőrének darabját 5—6 forintjával adta el.*) A szabolcsmegyei besztereczi lápon gróf Vay Ábrahám egy izben kevés óra alatt 20 vidrát fogatott és lövetett.**) Az 50-es évek egy telén február első napjaiban beállott jókora havazás után, a csonttá fagyott „rétségeken“ igen kedvező sikerrel jártak az emberek a vidra után. Dombrádon 16, Besztereczen 27, Pátrohán 18, Kécskén és Berencsen 10, Rádon 5, Halászon 8—10, Karádon és Czigádon 20-nál több

*) Havas Sándor: Hazai és külföldi vadászrajzok. 1882. pag. 27.

**) Ugyanott; pag. 31.

vidrát ejtettek az odavaló leginkább paraszti puskások és ezeknek nagyobb része egyszerű lápmetszővel volt ellátva. Mindezen helyiségek alig néhány □-mér földnyi területen feküsznek egymás mellett és ezen csekély térségen körülbelül 3 hét alatt vagy 150 drb vidra esett.*)

Elképzeltető a vidrák száma, mely itt tartózkodott volt!

A rétközi vidrafogók egészen eredeti, ma már alig ismert és gyakorolt módon „fogták“ a vidrát s e célra nem löfegyvert, hanem hosszú-nyelű lápmetszőt használtak, melylyel egyszerűen fejbe kőintották a lékjében lélekzés végett felbukkanó négy lábú halcsiszárt. A vidrának ugyanis az a szokása van, hogy vízfagyasztó téllal tartózkodási, illetve halászterületének több helyén köralakú halászó-léket nyal magának a jégbe, melyeket befagyni nem enged s a befagyástól naponta többszöri fölverés által óv meg. Tehát a vidrának erre a szokására alapították a vidrafogók biztos „fogási“ módszerüket, segítő társakul betanított korcs parasztkutyákat is használván, melyek közreműködésével a vidrát kinyomozták a havon és ha a friss nyomok nyílt lékekhez vezettek s ennek alapján a vidra jelenléte minden kétséget kizárólag nyilvánvalóvá lett, vette kezdetét a tulajdonképeni halálba űző hajsza: a fogás. Mindenekelőtte minden nyílt léknél egy lápvágóval felfegyverezett ember foglalt állást, azután pedig a kutyákkal néhány ember a közeli vagy a környező sűrűsökhöz (tömjékbe) ment, mely néven a rétköziek a nád, sás, gyékény, káka, vízi-tök, sulyom, elecsk, kolokány, vízfolyondár s mindennemű vízi-növények elkorhadt gyökerei- és száraiból századokon át alakult s a jövő növényzetnek tápu szolgáló porhatag csörmelékét értették. Ezen száz ezer gyökérnek össze-vissza szőtt hálózatában volt ugyanis a vidra tanyája, vagy mint nevezték: „tömlője“, melyből u. n. járások, valószínű alagutak vezettek halászó helyeire, úgy, hogy az alagútból egyenesen a vízbe s onnan ismét észrevétel nélkül vaczkába mehetett.

A hajtóknak az volt a céljuk, hogy a vidrát vaczkából kizavarva járásain át a vízbe kényszerítsék, minek céljából a bokrok tövét, az odvas fák alját és a parti cseretét túrták lápmetszőikkel és ütötték a gatz s a fejsze fokával a vidra-jársók fölött a jeget; míg az ebek a jég fölött simatolva, fülelve jelezték a vidra baladási irányát, egyet-egyét vakkantva s mérgesen a jéghez vagy gazhoz kapva, ha a bujdokló halzsiványt közelökhöz érezték. Így folyt a hajsza mindaddig, míg a fáradt vidra végre valamelyik léken a fejét föl nem ütötte lélekzést végett, a midőn is aztán a jól irányzott fejbekoppantást ritkán kerülte el. Űrvadászok is gyakorolták néha ezt a módját a vidravadászatnak, de lápvágó helyett természetesen puskát használtak e vízi-rabló elejtésére. Ma már meseszámba megy a vidravadászatnak ez a módja s csak a les az, a melyen néha alkalma nyílik Diana istennő különös kegyéből egy-egy vidrabőrrel gazdagítani tróféáit a szenvedélyes vadásznak.

A mi a ma kultivált lesvadászatot illeti, mint már említém: nagyon bizonytalan éjjeli foglalatoság ez, kivált ahol kevés a vidra s az egynemű vad ide-oda való lokális mozgási viszonyait se ismerjük kellőleg, de sőt kedvező kiszálló helyeiről sem vagyunk helyesen tájékozódva. A vidralesre legalkalmasabb idő a tél, főképen a fő pacsmagolási hónapok (december, január

és február). Ugyan egé z éjeket kell átvirrasztani annak, aki vidralesre szánva el magát, azt a valószínűleges siker reményében akarja megeselekedni, mégis kivételes esetben — ha aránylag sok a vidra a lesvadászat színhelyén s működésükben még megzavarva nincsenek — elég, ha eleinte a hajnalhasadta előtti és naplenyugta utáni lesekre szorítkozunk, mely utóbbi esetben addig kell helyt maradni, míg a világítás kedvező.

Itt megjegyzem, hogy téli vidrales holdvilág és hó nélkül nem képzelhető, mert különben lehetetlen volna észrevenni a sötét talajon előbukkanó vadat s esetleg csupán sejtelmes alakra hiába kockáztatnánk lövést.

Vidralesre legelőnyösebbek az olyan befagyott helyek, melyektől mindkét oldalt nyílt víz van, mert az ily helyen a vidra ki szokott szállani, vagy is átszáll egyik vízről a másikra. Ha a körülmények olyanok, hogy a vidra megjelenését a szárazföld felől nem várhatjuk, akkor minden figyelmünket a víznek arra a pontjára fordítsuk, honnan a halcsiszárt minden valószínűség szerint várhatjuk. Egyébiránt a vidra éjjeli halászatai, egyáltalában járlatai alkalmával, magát bátorságosan, teljesen fesztelenül érezvén kedvező elemében, az ösztönszerű vigyázatosságon kívül semmi különös elővigyázatossággal nem él s egyáltalában nem iparkodik magát észrevehetetlenné tenni; gyakran tüsszent úzás közben s hallhatólag lubiczkol, de sőt párzás idején éles csalogató fütyentéseivel eleve elárulja jövetelét. Ám a szárazon már sokkal óvakodóbb, sőt maga a merő figyelem; miért is nagyon vigyázni kell a vadásznak, hogy a szemfüles halászmesternek jelenlétét valamiképp el ne árulja. Födött- és védett leshely s főleg teljes mozdulatlanúság és kedvező szélirány azok a tényezők, melyekkel a kedvező esélyt a vidrával szemben biztosíthatjuk magunknak. De általában a vidralesnél mindazok az irányelvek szigorúan szemelőtt tartandók, melyek lesvadászat alkalmával egy rendkívül óvatos vaddal szemben szoros regula számban mennek a vadász előtt. A mi a leshelyet illeti, ha csak lehetséges, mindig a vidra kiszálló helye, vagyis „csuszatója“ közelében készítsük azt, azonban a leshelytől 40—45 lépésnyirel nem közelebb, mert minden óvatos viselkedése mellett is a szemfüles vad hamar megsejti a vadász jelenlétét. Persze a mondott távolságok lődistántiának kissé távolosak közönséges löképesességű puskák számára, miért is vidralesre csak igen éles lövésű, a nagy serétet is jól összetartó löfegyver használható, olyan, mely a 3-as számú serétet, mely a vidrára egyedül célirányos, legalább 50 lépésnyire kitűnően hordja, mert kívánatos, hogy a talált vidra lehetőleg „tűzben“ maradjon, vagy legalább úgy meg legyen löve, hogy a menekülésre képtelenné váljék, mert ha elég élet marad benne, biztosan a vízbe menekül, vagy ha a vízben lövetik meg: lebukik s a vadászra nézve a legtöbb esetben örökre elvész. Azért ha lövés után a különben eltalált vidra még bizonyos élénkséget árul el, nem szabad késni a második lövéssel, hogy biztosítsuk a becses bőrt a feszítőfa számára. Ellenben ha szárazon lövetik meg a vidra s oly mértékben van találva, hogy nem tud tovább menni, vagy csak hanykolódik, bottal is agyonüthetjük, de addig hozzá ne nyúljunk, míg az életnek legkisebb szikráját sejtjük benne, mert harapása rendkívül veszedelmes. A leshely megválasztására vonatkozólag még megjegyzem, hogy jól ki nem tanulmányozott helyen irányadóul leginkább a nyomok szolgálhatnak. Ennélfogva ott készítsünk leshelyet, vagy ássunk lesgödrot, hol a hóban, esetleg a homokos partokon a

*) Ugyanott; pag. 32.

vidra csapáit gyakran láthatni. Kínálkozó jó helyek még a homokzátonyok, kivált ha azokon a vidra hal-szállkás ürülékét találjuk és az oly helyek, hol a vidra vaczkát sejtük s valamely jelek is a vidra valószínűleg megjelenésére utalnak.

Hogy a téli vidralesre jó meleg ruha szükséges és a legtöbbször a bunda el nem mellőzhető, azt tán mondanom sem kell. Nehogy azonban felleghajtó köpenyben üljön ki valaki vidralesre, vagy lenge gallérú felöltőben, melyet a szélfúvás zászlóként lobogtathatván, a vidrát ilyképen elriasszák! De persze dohányzásra se szabad gondolni, sőt a gugyifé'éből csak az olyan ajánlatos, melynek nincs valami különösen átható illata vagy szaga, mint például a szilvóriumnak. A főkellék a mit a vadász igen nagy adagban magával vihet: a végtelen, a mérték nélküli türelem, mert enélkül nincs vidrabőr.

A főntebb elmondottak kiegészítéséül ide iktatom még a kitünő vadász: Szikla Gábor fővárosi tanárnak a vidravadászatra vonatkozó igen praktikus utasításait*, melyek a következők: „Vidrát lesből löni nem nagy feladat; de a hely megválasztása nagy szakértelmet és nagy megfigyelést igényel. A ki a lesőhelyet nem jól választja meg, fog sokszor látni vidrát, még többször talán hallani, de löni vajmi keveset. Tudni való, hogy a vidra legszívesebben mély vizekben halászik, főleg oly helyeken, a hol nagyobb kövek vagy tuskók állanak ki a vízből. Ha fogott halat, a kisebbet benn a vízben fogyasztja el, a nagyobbval egy szökéssel a tuskóra veti magát. A hol ilyen tuskók vannak, ott soha sem jön ki a partra, hanem ezeken pihen, sőt messzebről is ide hozza zsákmányát és ezeken költi el. Nem sokból áll a kísérlet. Ajánlom vadászó társaimnak, tegyenek próbát. Vegyenek egy 2—2½ méter hosszú, 3—4 dm. vastag törzset és tegyék úgy a vízre, hogy egyik vége a fenéket érje, a másik fele pedig a partra támaszkodjék; különösen alkalmas az oly hely, hol a part kissé meredek. Egy-két hét múlva — mert eleinte, mint minden új dologtól, idegenkedni fognak tőle — látni lehet rajta az ürülékét, hal-maradványt, karmolási helyeket stb.; szóval jelét annak, hogy a vidra már frekventálja. A hol már vannak ily helyek, tuskók stb. a vízben, lehetőleg meg kell állapítani, hogy melyiket kedveli legjobban, melyiken van legtöbb ízék; a többit távolítsuk el. Ha ily helyünk van, kísértsük meg a lest. A lesnél fődolog a kintartás. Ott kell gyakran estétől hajnalig ülnünk. Soha sem lehet tudni a vidra hol tartózkodik és mikor ér az állásunkhoz. Annyi azonban bizonyos, hogy halászati útját egyik éjjel úgy, mint a másikon betartja, tehát meg kell jönnie.

A vidra egész éjjel halászik. Egy éjjel hihetetlen mennyiséget pusztít el. Ha halbőségben van, nem fogyasztja el a halat egészen. A Duna mellékágainak partján, ha a rókákat, sasokat és varjakat meg tudtam előzni, bámulatos sok halat találtam megölve. A mell-úszójuknál fel voltak harapva s csakis a máj hiányzott belőlük; ügylátszik, ez kedves falatjuk. A téli hónapokban már messziről hallható éles füttyentésük — párzasi idő, — vagy a tüszögés, a mint a víz felszínére kerül. Ne hagyjuk magunkat elcsábítani, helyünket el ne hagyjuk, ne menjünk a hangok felé, megjön ő majd magától! Persze a türelem gyakran nagyon próbára lesz téve.

Lakatos Károly.

(Folytatása köv.)

* Vadászlap, 1898.

JOGESETEK.

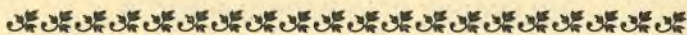
A fűrészpör a vízfertőző anyagok közé tartozik. Az engedélyokirattal foglalt korlátozások a törvény tiltó rendelkezéseit nem módosíthatják s ezekhez az engedélyes a vízhasználat gyakorlásában feltétlenül alkalmazkodni tartozik.

F. A. b—i lakos ellen folyamatba tett vízr. kih. ügyében II. fokon hozott büntető ítélet a F. A. felebezésére felülvizsgálván, azt büntető részében akkép változtatom meg, hogy panaszlottat azért, mert a tulajdonát képező v—i fűrésztelepen termelt fűrészpört a Sebespatak vízébe bocsátotta s ez által az 1885. évi XXIII. t.-cz. 24. §-ának tilalma ellenére a vizet megfertőztette, az idézett törvény 184. §. 3. pontja alapján 15 nap s végrehajtás terhe alatt az 1901. évi XX. t.-cz. 23. §-ban jelzett alapokra fizetendő tíz korona pénz-büntetésben, behajthatatlanság esetén egy napi e'zárásban marasztalom el.

„A fűrészpör ugyanis a vízfertőző anyagok közé tartozik, mert a víznek fűrészpörrel való telítése által a víz nemcsak a rendes házi használatra válik alkalmatlanná, de általa a halászat érdeke is veszélyeztetve van; miért is ezen visszaélés ellen a hatóság annál inkább jogosan intézkedhetik, mert a panasz tárgyát képező cselekvény a meder eliszaposodását és rongálását is előidézheti.“

Felebbező tévesen hivatkozik arra, hogy a viziművének használatát korlátozó kötelezettségek az engedélyokirattal vannak megállapítva s azokon felül egyéb kötelezettséggel meg nem szorítható, mert az engedélyokirat a vízhasználati jog gyakorlását szabályozván, abban a törvény külön tiltó intézkedéseinek helye nincs, önként értevéen azonban, hogy az engedélyes a jogositvány gyakorlása közben elkövetett egyéb törvénytelen cselekmény büntetőjogi következményeit viselni tartozik s így a szükségesnek talált átalakítások költségeivel is egyedül ő volt jogosan terelhető.

„A pénzbüntetés mérsékelt megállapításánál figyelembe vettem a panaszolt jóhiszeműségét és hogy az átalakításokat mindjárt készséggel foganatosította.“ (Földmívelésügyi minister 1904. évi 107,589. sz.)

LEVÉLSZEKRÉNY.

(Olvásóinknak mindenkor díjtalanul áll rendelkezésre.)

Kérdések.

51. sz. kérdés. Mi yen gyorsan emészt télen a csuka, a sügér és a menyhal? Lehetséges-e, hogy ezen halak gyomrában egy kisebb fehérhal vagy sügér órákon át élve maradhat, föltéve, hogy a ragadozót zsákmányának elnyelése után mindjárt kifogták?

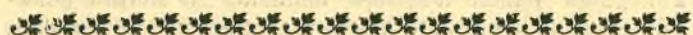
52. sz. kérdés. Vidékünkön van egy nagyobb, mintegy 20 holdnyi hidegvízü pisztrágnak való tó, a melynek fenekén 0.3—1.0 m. mélységben búján tenyészik egy fajta vízinövény, a melyik közt az apró ivadék jó rejtékhelyet találhat. Kérdem, ozélszerű-e a tavat tavaszi ivadékkal halasítani?

Feleletek.

Felelet az 51. sz. kérdésre. Gyakran olvashatók közlemények arról, hogy egyik-másik ragadozó gyomrából élő keszeg, kárász stb. került napfényre, anélkül azonban, hogy megállapították volna azt, hogy az elnyelt hal meddig bír így élve maradni. Nincs kizárva, hogy télen,

a mikor halak annál kevésbé emésztenek, minél hidegebb a víz, az elnyelt halak néhány órán át élve maradhatnak a ragadozó gyomrában. Az ide került halak bőrének sejtjei ugyanis az elnyelés után nagy mennyiségű nyálkát választanak ki, hogy ezzel védekezzenek a gyomornedvek hatása ellen. Am ha a gyomornedv kevés, mint az télen a csukánál, a sügérnél és a menyhalnál lenni szokott, úgy nagyon is megvan annak a lehetősége, hogy elnyelt szívósabb fajtájú hal néhány órán át élve maradjon.

Felelet az 52. sz. kérdésre. A jelzett mélységek és körülmények a mellett szólnak, hogy a népesítés czélszerűen történhet tavaszi táplálkozásra érett ivadékkal. Kieresztésükre legelőnyösebbek a patak mentén található sekélyes helyek, főleg ha azokat a tóba ömlő apróbb patakok közvetlenül öntözik. Emellett jó arra is ügyelni, hogy a halacszkák szabadjukra eresztése néhány nappal a szikzsacsokjuk teljes kiürülése előtt menjen végbe.

—o VEGYESEK o—

Süllőikrák szétosztása. A földmivelésügyi miniszter rendeletére ez idén 56,000,000 süllőikrára kerül szétosztásra, az azért folyamodók között. Ebből a mennyiségből a Dnnába 17,460,000, a Tiszába 18,3 millió, a Kőrösbe 2,75 millió, a Marosba 2,05, a Szamosba 1,34 millió jut. De részestül a Vág, a Nyitra, az Ipoly, a Latorcza, a Kraszna, a Temes, az Ólt, a Rába, a Bodrog, a Küküllő sőt számos magánvíz is. Ez utóbbiak együttesen 4,5 millió ikrát kapnak. Mivel a Balaton részére a Balaton halászati részvénytársaság maga termeli a süllőikrákat, (a múlt évben mintegy 75 millió darabot,) a többi szükségletet ellenben hazai termelők állítják elő, kitűnik, hogy ezen a téren valósággal vezetünk. Említést érdemel az is, hogy innen külföldre is meglehetősen exportunk van ebből az anyagból, mely üzletágat kiváltképpen az iharosi tógazdaság fejlesztette ki szépen.

A magyar-szerb egyezmény. A dunai és szávai halászatra vonatkozó magyar-szerb egyezményt a legközelebbi napok egyikén fogják aláírni a magyar és szerb király megbízottjai. Magyar részről már kijelöltettek a meghatalmazottak, akik a következő okmányt kapták:

NOS

FRANCISCUS JOSEPHUS PRIMUS

DIVINA FAVENTE CLEMENTIA

AUSTRIAE IMPERATOR

APOSTOLICUS REX HUNGARIAE

REX BOHEMIAE, DALMATIAE, CROATIAE, SLAVONIAE, GALICIAE, LODOMERIAE ET ILLYRIA; ARCHIDUX AUSTRIAE; MAGNUS DUX CRACOVIAE; DUX LOTHARINGIAE, SALISBURGH, STYRIA, CARINTHIA, CARNIOLIA, BUCOVINAE, SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE; MAGNUS PRINCEPS TRANSILVANIAE; MARCHIO MORAVIAE; COMES HABSBURGI ET TIROLIS ETC.

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentiam facimus:

Quum inter Nos et Majestatem Suam Serbiae Regis in eo coaluit consensus ut ad conservandum et exercendam in Danubio et Save piscationem, specialis conventio concludatur, Plenipotentiarior Nostros elegimus atque hisce nominavimus dilectos Nobis ac fideles Eduardum de Kriszti kovich, consiliarium ministerialem in ministerio Nostro hungarico rerum ad agriculturam pertinentium, et Johannem Landgraf, consiliarium technicum atque

generalem piscationis in Hungaria inspectorem, eis que p enam ad hoc potestatem impertimus ut cum Plenipotentiarior Majestatis Suae Serbiae Regis hujus specialis conventiois articulos definiant atque conventionem ipsam tneant et signent, verbo Nostro Caesareo et Regio promittentes, Nos ea omnia quae Plenipotentiarior Nostri inter iimites mandatorum Nostrorum egerint, concluderint et signaverint, rata grataque habituros. In quorum fidem praesentes plenipotentiae tabulas manu Nostra sigillavimus sigilloque Nostro adpressi firmari jussimus. Dabantur Vindobonae die 11. mensis Martii anno Domino millesimo nongentesimo quinto, Regnorum Nostrorum quinquagesimo septimo.

FRANCISCUS JOSEPHUS m. p

Agenor Comes Goluchowsky m. p.

L. S

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regae Apostolicae Majestatis proprium

Joannes a Mihalovich m. p.

consiliarius aulicus ac ministerialis

Szerb részről szintén az előzetes tárgyalások folytatására kiküldött kormány megbízottak nyertek az egyezmény aláírására fölhatalmazást. Név szerint: Petkovits Tivadar budapesti főkonzul, volt földmivelési miniszter és dr. Petrovits Mihály, a belgrádi szerb főiskola mennyiség-tantanára. — Lapunk zártakor értesülünk arról, hogy nevezett királyi megbízottak f. hó 18-án délben irták alá az egyezményt, melyet a magyar és szerb törvényhozó testületek elé terjesztenek s beczikkelyezés után ratifikálnak. Ezzel az egyezmény nyel, ha életbe lép, az Aldunán és Száván véget ér a mai törvényen kívüli állapot.

Rablóhalászat a Dunajec-folyóban. Lőcséről írják a „Budapesti Hirlap“-nak: Már évek óta úzik a galíciaiak a határszéli Dunajec-folyóban a rablóhalászatot Magyarország kárára. Elzárják a folyót mesterséges gátakkal, este fáklyafény mellett halásznak, nem veszik tekintetbe sem az óvás, sem a tilalom idejét, minek káros következménye az, hogy a lazac szemlátomást apad. Magyarország és Ausztria között a határfolyó vízügyi viszonyait illetőleg jogi megállapodások állanak fenn, melyek mindkét államra nézve kötelezők.

Oroszországi halivadék. A poseni halászati egyesület ez idén Oroszországból rendelte a tulajdonát képező költőtelepen kiköltendő 100,000 db lazacokra szükségletét. Az ikrák Dorpatból érkeztek Brombergbe, a közelmúlt napokban. A késedelmet az azon a vidéken is elharapózott zendülés okozta. A lazacokat Posen tartomány közvizeinek halasítására fogják felhasználni. *D. F. Ztg.*

Törpe harcsák a közvizekben. Mint értesülünk, számos helyen tesznek ez évben kísérletet ezen nálunk még új halfajnak a közvizekben való áttelepítésével. A siker reményében annyi ilyen halat rendeltek az iharosi tógazdaságban, hogy még sokkal nagyobb készlet is elélt volna. Az eredményekről annak idején híven beszámolunk.

Helyreigazítás. A „Halászat“ márczius 15-ikén 14. sz. alatt „A balatoni halászat kérdéséhez“ czímen megjelent cikkemben (pag. 1 9—3. kikezdés) a hibásan kiszedett Abramidopsis Lenekarti halkorcs, Abramidopsis Leuckarti-ra javítandó ki; egyúttal helyreigazítom, hogy a szóban forgó halkorcs, nem a dévérkeszegnek az ezüstös balinnal való kereszteződése folytán jött létre — mint kéziratomba tévesen irtam, — hanem a dévérkeszegnek és a veresszárnyú konzernak a korcsa. Az 5-ik kikezdésben téves szedés folytán ez áll: — „azt vettem, nem rossz néven tőle“ — helyette; „azt nem vettem rossz néven tőle“ — olvasandó.

„A Természet“ vadászati folyóirat egy évre 6 korona. Szerkeszti: Dr. Lendl Adolf, Budapest, II., Donáti-utca 7. sz.